

TIENDE ZONDAG van de ZOMER 26 augustus 2012 WEHL

KYRIE Laten wij de Heer om ontferming aanroepen
voor de nood van de wereld
voor kwetsbare en kansloze mensen
en zijn NAAM prijzen,
want zijn barmhartigheid heeft geen einde

Voor wie zoeken naar
geborgenheid op aarde,
vluchten uit hun land,
vanwege alle geweld,
alsof mensenlevens
niet tellen.

Om vrede en recht
roepen wij

.....

Voor wie hopen op
geborgenheid in ons land,
uitgeprocedeerde asielzoekers,
voortdurend moeten verhuizen
nergens kunnen wortelen,
niet mogen werken,
noch vriendschappen kunnen aangaan,
telkens een andere school
voor hun kinderen.

Om vrede en recht
roepen wij....

Voor wie in eigen land
geen geborgenheid ervaren,
zoals de drie jonge mensen in Rusland,
die opkomen voor democratie,
buitensporig gestraft worden
En het schokt de wereld!
Om leven in vrede en met recht
roepen wij.....

GLORIA Alle eer aan de Heer

DIENST VAN DE SCHRIFTEN

gezongen, gesproken en uitgelegd
voorplaat is van Jonny Berends Breskens

GROET V.De Heer zij met u!
G.ook met u zij de Heer!

ZONDAGSGEBED

In dit uur bidden wij
om woorden van liefde
broodnodig,
als zegen
in ons leven,
in onze samenleving
om van te delen
om tot zegen te zijn
van de mens,
die ons pad kruist.
Open ons hart
en onze handen,
voor uw Woord. Amen

VOOR KLEINE EN GROTE OREN

Het is gebeurd in Brazilië.
Veel mensen wonen ver van de stad.
Ze zijn arm.
En als de oogst dan ook nog mislukt....
Dan betekent dat hongersnood,
voor grote mensen en kleine kinderen.

Eén van de mensen uit een dorp,
heeft een plan.
Als we nu eens naar de stad gaan.
We nemen, ja stelen, alle brood ,
wat we te pakken kunnen krijgen.
Thuis delen we dan al het brood met elkaar.

Maar, in de stad horen zij al gauw,
dat mensen onderweg zijn naar de stad.
Dan verzamelt de burgemeester
een groep soldaten.
Zij moeten de inwoners van de stad beschermen,
tegen de hongerige mensen van het platteland.

Maar.....de bisschop is er ook nog.
Hij vindt het **geen goed plan**.
Hij vraagt op zondag aan de kerkmensen:
Plak op jullie deur een grote brief,
waarop staat:
Dit huis staat open voor mensen die honger hebben.
Maar één keer hoefde hij dat te vragen.

En wel 4000 mensen hebben dat gedaan!

De hongerige mensen wilden zelfs vechten voor brood,
maar werden hartelijk ontvangen als gast aan tafel.

Er was meer dan genoeg!

En de soldaten?

Zij konden gewoon weer naar huis!

Misschien betekent het woordje *liefde*

dat we zorgen voor de medemens.

Dan ben je toch tot *zegen!*

SCHRIFTLEZING 2 Koningen 4:42-44

LIED gezang 359

EVANGELIE Marcus 8:1-9

LOFPRIJZIJZING

GEMEENTE IN DEZE ZOMERTIJD

*ZEGEN is een baken
in de nacht,
tilt je door het donker heen
en brengt je aan het licht!*

Die woorden speelden
voortdurend door mijn hart en hoofd,
bij het denken en schrijven
van de preek
voor deze zomerzondag.

Wat betekent *zegen* voor ons,
vandaag!

Dat het ons goed gaat, misschien?

Dat de vakantieperiode gebracht heeft
waarop we hoopten?

Innerlijke rust gegeven heeft

Of betekent *zegen*,

vandaag:

een nieuwe kijk op je leven?

Het voornemen:

meer *om* te zien naar de ander?

Om het te zeggen met een *beeld*

van deze morgen:

liefde als *brood* delen met de ander,

die dat niet verwacht!
Dan ben je toch tot *zegen*?

Daarom vind ik de psalm van deze zondag,
ook een pelgrimspalm,
psalm 84 zo *beeldend*.
Een vergezicht!
De dichter tekent de weg door de *diepte*,
de *duisternis*
naar *bevrijd* leven!
Anders gezegd:
de weg naar Sion,
waar God zijn NAAM doet wonen!

Het is één van de mooiste Sionsliederen,
een lied van verlangen.
Je ziet ze gaan,
de stoet pelgrims,
van alle kanten komen zij,
op weg naar Sion,
ieder met eigen zorgen,
misschien zuchtend
de weg zoekend door de *woestijn*,
eigen woestijnleven,
Tranendal vertalen anderen.
Maar,
met dit lied in je hart,
of misschien wel *samen* biddend zingend, onderweg,
dan verandert de woestijn, jouw woestijn,
al gaande in een groene oase:
 van kracht tot kracht
 gaan wij steeds voort!
Wat drijft toch deze pelgrims,
van alle tijden?
Is dat dan toch SION,
woonplaats van de NAAM 'IK ben erbij!'
Betrokken op jullie leven!
IK ben erbij, betrokken bij jou,
op je levensweg,
door het *donker* en in het *licht*!
Hopen zij, de pelgrims in Sion,
daar, Gods nabijheid te ervaren?
Gezegend te worden,
om straks zelf tot zegen te zijn?
Wordt daar het *vergezicht*,
op het land van vrede en recht,
want dat is het toch,

beschreven en gezongen in deze psalm,
even zichtbaar, heel nabij,
om tijdens de tocht door het **donker**
kracht uit te putten?
Het oog en hart gericht houden
op bevrijd leven?
*van kracht tot kracht
steeds voort te gaan*

Zoals de vrouw,
die acht chemokuren moest ondergaan,
om haar weerstand tegen kankercellen te verhogen!
Een half jaar.....mijn leven op een laag pitje,
merkte ze op
met een diep zucht.
Kan ik dat **vergezicht** op bevrijd leven
wel zolang vasthouden,
in **duistere nacht**?
Kunnen mensen die me lief zijn,
om me heen,
dat vergezicht op bevrijd leven
vasthouden?
Ook als de kuren mij zwaar vallen?
Trekt zij zich op aan de woorden
*van kracht tot kracht
gaan zij steeds voort,*
Zoals pelgrims van alle tijden,
die, door welke **donkere** levensnacht, ook,
op weg gaan naar **licht** van bevrijd leven!

Pelgrims op weg naar Sion,
met dit lied in hun mond, hun hart,
waarvan we hoorden, vanmorgen,
uit het boek Koningen,
met de eerstelingen van de oogst,
Zo staat er geschreven in de Tora,
woorden die Mozes nogeens aanhaalt
in zijn lange afscheidstoespraak!
Op de grens van woestijn en beloofd land.

En die ene pelgrim **gaat**, eeuwen later,
naar de profeet Elisa.
Niet naar Sion, de plaats waar
de Eeuwige zijn NAAM doet wonen,
naar de **priesters**, aldaar.
De **profeet** Elisa neemt de gaven aan.
Er heerste immers hongersnood!

Hier maakt hij zichtbaar
dat het gaat om *liefde*.
Liefde, die uitgaat boven allerlei regels.
Brood niet voor priesters, maar profeten!

Zijn knecht moet de twintig broden,
breken en delen met 100 profeten.
En er was meer dan genoeg!
Woestijnleven, leven met tekort,
verandert in *bevrijd* leven,
vergezicht op beloofd land,
komt dichtbij, even!

Op die plaats, waar brood gebroken en gedeeld wordt,
wordt gebouwd
aan het **HUIS VAN BROOD EN ZEGEN**.
*Zegen als een baken
in elke nacht,
tilt je door het donker heen
en brengt je aan het licht!*

In het evangelie van Marcus!
horen we opnieuw
over zo'n brood-ervaring.
Trouwens, het is opvallend,
hoeveel brood-gebeurtenissen
Marcus beschrijft.
Altijd weer gaat het om zo'n pelgrimsweg
door het *donker* van de gebrokenheid van het bestaan,
naar bevrijd, geheeld leven in het *licht!*

Zoals vorige week,
de Syro-Fenicische moeder,
uit het Libanon, vandaag,
de heidense vrouw, die voor haar kind,
verscheurd door een demon,
smeekt om kruimels brood, kruimels liefde,
van Jezus voor haar dochter.
En haar dochter wordt geheeld!
Werd het Jezus juist op dat moment duidelijk
dat hij niet alleen er is
om brood van liefde
te delen met eigen volk,
maar brood van liefde voor de wereld?
Tot *zegen* voor de wereld.
Ook daar, in Libanon,
werd gebouwd aan het **HUIS VAN BROOD EN ZEGEN!**

En nu?

Opnieuw is Jezus, de rabbi
die de Schriften uitlegt,
op een eenzame plaats,
drie dagen lang.

Jezus houdt het oog gericht
op zijn hoorders.

Hij wordt met ontferming bewogen.

Anders gezegd:

zijn hart trilt, als hij beseft,
dat er geen brood is,
voor de menigte!

Opnieuw wordt **brood** gebroken en gedeeld,
en wat visjes.

Er blijkt meer dan genoeg.

En er is nog meer dan genoeg over.

Als het in de Schrift om getallen gaat,
dan worden we opgeroepen
op de betekenis daarvan te letten.

Vierduizend mensen delen brood.

Er is voor hen meer dan genoeg.

Duizend uit alle vier windstreken.

Brood, Liefde, Zegen voor de wereld.

Zeven korven broodbrokken zijn over!

Genoeg om de hele wereld te voeden.

Waar brood-van-liefde gebroken wordt,
en gedeeld,

wordt het **huis van brood en zegen** gebouwd.

Gemeente,

overbekende gebeurtenissen

en toch, steeds weer nieuw!

Wat zeggen ons deze gebeurtenissen
vandaag?

Zijn het woorden om te overwegen,
in ons hart te griffen,

persoonlijk,

als gemeente, pelgrims, onderweg?

Brengen medemensen, die wij ontmoeten,
waarmee we een stukje oplopen,

die leven in de **nacht**,

ons hart in trilling,

onze handen in beweging.

Delen wij tijd , onze gaven,
als brood van liefde met hen?
Zijn wij tot **zegen** van de ander?
*Zegen is een baken
in de nacht
tilt je door het donker heen
en brengt je aan het licht!*
Dan wordt het vergezicht
op messiaans leven,
even werkelijkheid, hier of daar.

En we trekken verder
bemoedigt door de woorden:
*van kracht tot kracht
gaan wij voort.*
En dragen enkele stenen aan,
tijdens ons leven
voor de bouw van het
HUIS VAN BROOD EN ZEGEN!

Of **dat huis** van brood en zegen,
huis van VREDE en RECHT,
ooit af komt?
Dan denk ik aan Dorothee Sölle,
die eens tegen haar vriend klaagde,
dat juist dat HUIS van God en mensen
maar niet voltooid werd,
hoe ze zich ook inspande.
Haar vriend antwoordde:
Aan kathedralen is jaren en jaren gebouwd,
hebben mensen gewanhoopt en
zich er voor ingespannen,
hun handen kapot gewerkt,
stoflongen opgelopen.
En toch,
altijd weer bouwen mensen in de wereld
verder,
aan dat **HUIS VAN VREDE EN RECHT**
en ik voeg daaraan toe:
aan dat **HUIS VAN BROOD EN ZEGEN**
voor de bewoonde wereld.
Dat **vergezicht** mag ons blijven bemoedigen,
en inspireren.

STILTE

LIED gezang 479

DIENST VAN DE TOEWIJDING

gezongen, gesproken en uitgelgd